

Tengernek Csillaga

keresztény folyóirat

2003. nov.–dec.

VIII/6. szám

Ára: 175,- Ft

Pálósszentkút – kegyszobor

Óda egy fehér virághoz

*Mint lepke, könnyű szárnyát,
fehér szirmát, leveleit
imára hívó, tárt karokként
kitárva, fáradhatatlanul és hűségesen
őrt állsz Urunk előtt.
Pilleszárnyú fehér virág:
imádkozz helyettünk!*

*Ronggyá tépett élet-ruhámban
mit sok vihar megszaggatott,
hogyan álljak őrt öntudatlan, tiszta
ártatlanságban, Jézus Urunk színe előtt?
Pilleszárnyú fehér virág,
imádkozz helyettünk!*

*Ha leszáll az éj,
örökmécs fénye mellett, fehér virágaid
imádban tárulnak Jézus Urunk elé.
Pilleszárnyú fehér virág
imádkozz helyettünk!*

*Szeretnék én is virágod lenni, Uram,
ártatlan és hófehér,
imában virrasztva Előtted
szakadt, rongyos ruhámat tisztára mosva
keresztben értünk kiontott Véredben.
Pilleszárnyú fehér virág
imádkozz helyettünk,
imádkozz helyettem!*

G-J. E.

Spirituális támogatók: fr. Barsi Balázs OFM., Gyulai Oszkár,

P. Jáki Teodóz Sándor OSB., Katona István, Regőczy István és Török József.
Teológiai lektorálta: fr. Barsi Balázs OFM.

Tartalomjegyzék

H. Newman: Mennysországnak kapuja	1
Euboiai János: Szeplőtelen fogantatás ünnepére	2
Szeplőtelen Szűz Máriához	4
Szent Imre himnusz	5
Szent Ágoston: Karácsony ünnepére	6
Barsi Balázs: Az Énekek éneke és az Újszövetség.	9
Gobbi: A nagy irgalmasság	16
Várhelyi Tamás: Egy anya, akit Teréznek hívtak	17
Megvilágosodás ért	20
Liguori Szent Alfonz: Szűz Mária alázatossága.	21
Szőkefalva, 2003. október 2.	25
Mária kegyhelyek	
Pálósszentkút	26
Rózsafüzér	
Egy év üzenetei – Medjugorje és Szőkefalva	27

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel, javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában
Felelős vezető: G. Diviaczky Klára

A hátsó borítón: Velence, Szent Márk székesegyház ikonja

A címlapkép Legeza László felvétele.

A Tengernek Csillaga folyóirat megrendelhető a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, megvásárolható templomokban vagy a Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000

ISSN szám: 1416-8243

Mennyországnak kapuja

H. Newman

Mária által jött az Úr a mennyből a földre; Ő volt a közvetítő kapu. Ezekiel próféta jövendölte: „A kapu el lesz zárva, és nem nyitattik ki, senki emberfia azon át nem mehet, mert az Úr, Izraelnek Istene maga megy be azon és zárva marad, mert a fejedelem, az uralkodó maga fog benne lakást venni.”

Ez a jövendölés valósággá lett nemcsak azért, hogy az Úr Máriától vett testet, és fiává lett, hanem azért is, mert megvan a helye az üdvösség rendjében, és nemcsak testével, hanem lelkével és akaratával is hozzájárult a megváltáshoz. Évának része volt a bukásban, habár Ádám volt a mi képviselőnk, és az ő bűne minket bűnösökké tett. Éváé volt a kezdés a bűnben, és elcsábította Ádámot: „Az asszony látta, hogy a fának gyümölcse jó, szép és kívánatos; vett a gyümölcsből, evett és azután férjének is adott és az is evett”. Ezért fölötte méltó volt, hogy az irgalmas Isten a megváltást is az asszonynál kezdte, akitől a romlás is származott. Amint Éva megnyitotta a kaput Ádámnak a megromtó lépéshez, úgy kellett Máriának is a megváltás nagy művéhez a mi Urunk és Üdvözítőnk Jézus Krisztusnak, a második Ádámnak a kaput magának megnyitnia, hogy a világra jöhessen, és a kereszten értünk meghalhasson. Ezért nevezik a szentatyák Máriát a második, a jobb Évának, mert ő tette meg az első lépést az emberek üdvösségéért, amint Éva a romlás útján az első lépést tette.

Felvetették a kérdést, mikor és hogyan volt Máriának első és alapvető része a világ helyreállításában. Mindenekelőtt természetesen az anyagi üzenet alkalmával, mikor az az istenanyai nagy méltóságot hírül adta néki. Szent Pál int bennünket, hogy okos szolgálat által testünket Istennek szenteljük. Tehát nemcsak az ajkunkkal kell imádkoznunk, böjtölnünk, külső penitenciát végeznünk, hogy testünket tisztaságban megőrizzük, hanem engedelmeseknek és tisztalelkűeknek is kell lennünk. A Legszentebb Szűz Isten üzenetét önként elfogadta, és akaratát a megismerés teljes világosságával töltötte be, hogy az Úr anyjává legyen; nem egyszerű passzív eszköz volt, akinek anyasága semmi különös érdemmel nem járt volna. Minél nagyobbak a kegyelmi ajándékok, annál nehezebb feladatokkal járnak. És látjuk, hogy nem volt könnyű dolog az emberiség Megváltójával ilyen bensőséges viszonyba lépni. Életének fájdalmas útján meg kellett tapasztalnia, mit tesz a Megváltó

anyjának lenni. Azért kérdezte meg az angyalt, mielőtt felelt volna néki, hogy betöltheti-e ezt a nehéz hivatást és hogy anyasága nem jelenti-e örök szüzességi fogadalmának megszegését. Amidőn az angyal biztosította, hogy ettől nem kell félnie, egész szívből adta beleegyezését, Isten iránti szeretetből, aki az ő kicsinységét választotta ki. „Íme, az Úrnak szolgálóleánya, legyen nekem a te igéd szerint.” Ezzel a beleegyezéssel lett ő a mennyország kapujává.

(Newman-Szunyogh: A Szűzanya hónapja)

Szeplőtelen fogantatás ünnepére

Euboiai János

A választott nép leányai ujjongva énekelnek. „Énekeljetek, örvendjétek, zengjétek” (Zsolt 97,4). Íme legyőzve fekszik a sátán, aki emberi természetünkön zsarnokként uralkodott. Íme a keruboknál csodálatosabb trón készül a földön, melyről írva van: „Benne van az Isten; meg nem inoghat” (Zsolt 45,6). Trónszéke és lakása Emánuelnek, a mindenség királyának: Krisztusnak.

Nem emberi kéz építi az égi királynak palotáját. Ennek a palotának Édenben kelet felé van kapuja, melyen senki be nem léphet, csak maga az Úr, az Isten; ez a kapu zárva lesz. Annaira csodálatos királyi ház ez, hogy maguk az ég hatalmasságai is ámulva szemlélik. Minden emberi elgondolást felülmúló alkotás. Ez a palota nem emberi művészek munkájával lett magasabb az égnél és ismertebb minden teremtménynél, lakóhelyet sem kap ott senki, csak maga az építő, teremtője és alkotója mindannak, ami égben, földön van. Ki az, aki egyedül alkotta és egyedül lakik benne? Sohasem lehetett hallani, hogy valaha megnyílnék más valaki számára is annak a csodálatos háznak ajtaja. Ki ez a király? Van-e hadserege és hadvezérei? Vannak-e félelemmel és retteggel szolgálatot teljesítő testőrei? Vannak-e előkelő, udvari emberei? Bizony vannak, mert minden teremtmény az övé: „Ezernyi ezren szolgálnak neki és tízezerszer százezren hódoltak neki” (Dán 7,10).

Eljött az öröm és ujjongás ideje minden igaz számára Ádámtól kezdve Zakariásig, „akit megöltek a templom és oltár között” (Mt 23,35). Ujjongj ősatyánk, Ádám, az Istenanya Mária miatt, mivel asszony által szedett rá a kígyó és most asszony által taposod el a kígyót. Eljött ugyanis az idő, hogy ahonnan az ellenség szerezte ártó

fegyvereit, ugyanabból az emberi természetből eredjenek a „hegyesre fent hősi nyilak” (Zsolt 119,4). Asszony és fa voltak száműzetésed okai a paradicsomban; most fa és asszony szerzik vissza, amit elvesztettél. Isten kezétől alkotott asszony szedett rá téged, Szent Annától és Joachimtól származó asszony csodálatos módon szüli a halál legyőzőjét, megfélemezőjét annak, aki minket rabokká tett. „Az evésre jó, szemre szép és tekintetre gyönyörű fa” (Ter 3,6) számunkra halált teremtett; a száraz és terméketlen fa (t.i. a keresztfá) elpusztította a kígyót és a földieknek örök életet hozott.

Örvendj te is, őszanyánk, Éva, mert fiaid már többé nem romlásra születnek, hanem romolhatatlanságban élnek. Nektek is, Ábel és Seth, fakadjon örömének ajkatokon, mivel a fölséges Isten lakóhelyet készít magának és eljön, hogy megáldja a földet, melyet megátkozott. Noé adj hálát te is, mert eljön az Úr; gyűjtsd egybe szétszórt fiaidat, hogy imádkozva boruljanak az elé, aki megőrzött titeket a vízőzön idején. Mert Isten, a bosszúállás Ura a földre jött, második Ádámmá lett, hogy Ádámot megújítsa, hogy megszabadítsa mindazokat, akiket a pokol hatalma fogva tartott. Ábrahám, Izsák, Jákob, a törvényt adó Mózes és az összes prófétákkal együtt ujjongjatok, mivel beteljesült, amire várakoztatok.

Judea leányai ujjonganak, mert az istenfélő Joachim és Anna Istennek egészen szeplőtelen anyját föl vitték Jeruzsálembe a Szentek szentjéhez. „Örvendezik Sion hegye, s Juda leányai ujjongva örülnek Uram, ítéleteidnek.” (Zsolt 47,12) A többi szűzek is, akik az Istenszülő Szent Szűzzel együtt éltek, nem beszéltek semmi másról, semmi nem illőről, hanem csak Istennek tetszőkről, amelyeket a Szentlélek akkor sugallt nekik. Milyen más szavakra lehetett volna szükségük, mint hogy a királynőt illő módon magasztalják és az örökkévalóság Királyának, aki tőle születik, dicsőítő éneket zengjenek, „amiképp a Szentlélek adta nekik, hogy szóljanak” (ApCsel 2,4). Annak a napnak emlékét – bár nem mindenki ismeri ezt az ünnepet – melyen az istenfélő Joachim és Anna az örökké szűz és Istenszülő Mária fogantatásának első jó hírét kapták, december nyolcadikán ünnepeljük.

Szeretteim, jól jegyezzük meg, hogy hitünk tárgya és nem üres szó, amit a Szentírásban áthagyományozva kaptunk. Ha templomaink szentelésének évfordulóját méltán ünnepeljük, akkor összehasonlíthatatlanul inkább buzgón, összeszedetten és Isten félelmével eltelve kell megülnünk ezt az ünnepet. Ma nem kövekből készült az

alap, nem emberi kéz építette Isten templomát, ma a Szent Istenszüdő Mária fogantatott az Atya Isten tetszésével és az éltető Szentlélek közreműködésével. Maga alkotta őt Isten Fia, Krisztus, a szegletkő és maga vett benne lakást, hogy betöltse a törvényt és a prófétákat, mikor eljött, hogy bennünket üdvözítsen. Akinek dicsőség, tisztelet és imádás az örök Atyával és az éltető Szentlélekkel most és mindig és örök időkre. Ámen.

(Pénzes-Barát: Az egyházatyák szentbeszédeiből VI.)

Szeplőtelen Szűz Máriához

Ave!

Légy áldott, ó, kegyelemmel teljes!

Ma a legnagyobb tisztelettel emlékezik az Egyház e kegyelem teljességére, mellyel Isten eltöltött Téged fogantatásod első pillanatától.

Az Apostol szavai örömmel töltenek el minket, „Amikor azonban elhatalmasodott a bűn, túláradt a kegyelem” (Róm 5,20). Örvendezünk a Benned lévő isteni kegyelem e különös gazdagsága miatt, aki a „Szeplőtelen Fogantatás” nevet viseled.

Fogadj el minket, amelyenek vagyunk, itt melletted.

Fogadj el minket! Tekints a szívünkbe!

Fogadd el gondjainkat és reményeinket!

Segíts nekünk Te, kegyelemmel teljes, hogy kitartsunk a kegyelemben, és ha szükséges lenne, hogy visszatérjünk az élő Isten kegyelmébe, akkor segíts, hogy visszatérhessünk, ami az ember legnagyobb és természetfeletti jósága. Készíts fel minket Fiad eljövetelére!

Fogadj el minket napi problémáinkkal, gyöngeségeinkkel és hibáinkkal, válságainkkal, személyes, családi és társadalmi esendőségeinkkel együtt.

Ne hagyj, hogy elveszítsük jószándékunkat! Ne hagyj, hogy elveszítjük lelkiismeretünk őszinteségét és magatartásunk becsületét!

Járj közben igazságunkért imádságod által.

Mentsd meg az egész világ békéjét!

Légy velünk, te Szeplőtelen!

Légy velünk. Légy Rómával. Légy az Egyházzal, és a világgal. Ámen.

(II. János Pál: Minden napra egy ima)

Szent Imre himnusz

Mennyei kórus, szent sereg,
ti üdvözültek, égiek,
a legfőbb Úrnak zengjetek
trónjánál esdő éneket.

Jósága mint az áradat,
ki minden jót és szépet ad,
s annak, ki hozzá hű marad,
boldog jutalmat osztogat.

Kegyelme áldott, szent erő:
királyi törzsnek szentje nő,
gyermekként Istent tisztelő,
hős, tisztaságot kedvelő.

Imre, keresztény jó vezér,
ki trónra termett, hősi vér,
hűséges harcos Krisztusért,
testben, de égi módra él.

Tűnő világot megveti,
test szenvedélyét megtöri,
s a Sátán ravasz, ördögi
sok fegyverét mind szétveri.

Így győzve hármassal ellenit,
az útja szűzen égbe vitt,
felölti kettős ékeiket:
királyi díszet és mennyeit.

Ott ékesítik fényesen
tündöklő csapat fényiben,
a Bárány híve, büntelen,
véle van immár szüntelen.

Ki nem született, az Atyát
dícsérjük, s véle szent Fiát,
s a Léleknek is glóriát
zengjünk örök időkön át.

Ámen.

Karácsony ünnepére

Szent Ágoston

A különböző jegyek csodálatos összhangja a gyermek Krisztusban

Az Úr dicséretét zengje szám: azét az Urét, aki által minden lett, és aki lett mindenek között, aki az Atya kinyilatkoztatója, az anya teremtője, Isten Fia az Atyától anya nélkül, Emberfia anyától atya nélkül. Az angyalok nagy napja, kicsiny az emberek napján. Isten az Ige minden idők előtt, az Ige testté lett alkalmas időben. A nap alkotója, s a nap alatt született. Az Atya öléből irányítja az egész világot s a mai napot megszenteli anyja öléből. Atyja ölében megmarad, de anyja ölébe lép. Az égnek és földnek teremtője, s az ég alatt, a földön születik. Kimondhatatlanul bölcs, bölcsen gyermek. Betölti a világot, s a jászolyban fekszik. Kormányozza a csillagokat, s anyja emlőjét szopja. Oly nagy Isten formájában, s oly kicsiny a szolga alakjában, hogy e kicsinységgel nem csökken nagysága, sem eme nagyság által nem szűnik meg kicsiny lenni. Mikor ugyanis emberi tagokat vett magára, akkor sem hagyott fel isteni működésével. Nem szűnt meg elérni erejével egyik végtől a másikig s a mindenséget üdvösen igazgatni (Bölcs 8,1) akkor sem, mikor a test gyengeségébe öltözött, szűzi méhbe fogadtatott. Bár a szűzi méhbe sem zárta úgy be magát, hogy az angyalok elől is el lett volna zárva a bölcsesség étele; s mi is továbbra élvezhettük, mily édes az Úr.

Hasonlattal bizonyítja, hogy az Ige a megtestesülés által nem távolodott el az Atyától

Mit csodálkoznánk az Isten Igéjén, mikor a mi beszédünk is úgy hat az érzékszervekre, hogy befogadja ugyan a hallgató, de nem zárja magába. Mert ha a hallgató nem fogadná be, hatástalan maradna, ha meg magába zárná, mások nem hallanák meg. És bár ez a beszéd szavakból és hangokból áll, mégsem falatonként vesszük be, mint az ételt, hanem mindnyájan halljuk az egészet, mindannyian az egészet vesszük. Nem félünk, mikor beszélünk, hogy egy az egészet elhallgatja a többi elől, s a többinek semmi sem marad. Most is azt akarjuk, hogy úgy figyeljete, hogy senkinek a füle és esze se legyen megfosztva, hogy mindnyájan halljátok az egészet, de az egészet meghagyjátok a többiek számára is. Megértés nem is történik más-más időben, mint hogyha a kimondott szó először rajtad szaladna végig, aztán kimenne belőled, hogy most már másba léphessen be; nem, egyszerre jut mindenkihez, s az egész

jut el minden egyes hallgatóhoz. S ha emlékezetetek az egészet magába tudná fogadni, mindnyájan az egész beszéd birtokában mennétek haza, mint ahogy az egész meghallgatására jöttetek össze mind. Mennyire inkább áll ez Isten Igéjére, ami által minden lett, s amely magában maradvá mindent megújít, amelynek nem szab korlátot a hely és idő, nincs kisebb-nagyobb időközökre szabva, nem hangok szövedéke, nem végződik be elhallgatással. Nem tudott volna talán az ilyen és ekkora Ige az Atya kebelében megmaradni akkor is, mikor testet véve magára megtermékenyítette anyja méhét? Ne tudott volna anyja méhéből az emberek szeme elé kijönni, Atyja kebeléből az angyalok értelmét megvilágítani? Onnan a földre jönni, innen az égieket felülmúlni; onnan emberré lenni, innen embereket teremteni?

Az Ige a megtestesüléssel nem változott

Senki se higgye tehát, hogy az Isten Fia ember fiává változott, hanem higgyük azt, hogy megmaradt az isteni lényeg, s teljesen felvette az emberi lényegét; megmaradt Isten fiának, és ember fiává lett. S ha olvassuk a Szentíráásban: „Isten volt az Ige” és „az Ige testté lett” (Jn 1,14), nem úgy kell érteni, mintha az Ige úgy lett volna testté, hogy megszűnt volna Isten lenni. Hiszen a testben, amelyben az Ige emberré lett, Emmanuel (az Úr velünk) született (Mt 1,23). A fogalom, amelyet lelkünkben hordunk, akkor lesz szóvá, mikor szánkkal kimondjuk, de nem változik szóvá, hanem ugyanaz maradvá hangokba öltözik, hogy lelkünkben is megmaradjon, amit gondoltunk, s külsőleg is hallhatóvá váljék, amit kimondtunk. Ugyanaz válik hallhatóvá, amely előzőleg csendben volt. De mikor a fogalom hangot kap, nem változik hanggá, hanem megmarad az értelem világában; érzéki szóba öltözik és hallhatóvá válik, de nem hagyja el az elgondolóját. Nem arról van szó, mikor csendben elgondoljuk a szót, amely vagy görög, vagy latin vagy más nyelvű, hanem arról, mikor a nyelvek minden különbözősége előtt a kimondandó dolog maga még meztelenül fekszik helyén, amely majd a beszélő hangjaiba öltözik, hogy megnyilvánulhasson. Minden biztonnyal más, amit gondolunk, és más, amit kimondunk. Nem akad meg a gondolat, ha elfeledtük; nincs szó, ha hallgatunk: de az Úr Igéje örök és változhatatlan.

A megtestesült Ige Isten és ember

És mikor testet vett magára, hogy a mi időleges életünk részese legyen, emberi testben sem veszítette el az örökkévalóságot, sőt a test-

nek is halhatatlanságot adott. Így „olyan, mint a vőlegény, ha kilép nászházából, mint a hős, ujjongva indul neki útjának” (Zsolt 18,6). „Aki midőn az Isten alakjában volt, nem tartotta az Istennel való egyenlőséget oly dolognak, amelyhez erőszakosan ragaszkodjék”, hanem, hogy mi miattunk az legyen, ami nem volt: „Kiüresítette önmagát”, nem vesztette ugyan el Isten alakját, hanem „felvette a szolga alakját” és ezáltal „emberekhez hasonló lett”, nem saját lényegét, hanem „külsejét tekintve, úgy jelent meg, mint ember” (Fil 2,6-7). Mindaz, ami vagyunk, lelkünk és testünk: a mi természetünk, számára külsőség. Ha mi nem ez volnánk, nem is volnánk; Ő ha ez nem is volna, mégis Isten volna. S mikor kezdett az lenni, ami nem volt, ember lett, de megmaradt Istennek, hogy teljes igazsággal nevezhessük Istennek és embernek. Mivel pedig emberré lett, elmondhatja: „az Atya nagyobb nálam” (Jn 14,28), mivel pedig megmaradt Istennek, igaz: „Én és az Atya egy vagyunk” (Jn 10,30). Mert ha az Ige megváltozott volna, mikor testté lett, azaz mikor az Isten emberré lett, csak ez lenne igaz: „az Atya nagyobb nálam”, mivel az Isten nagyobb az embernél; ez azonban: „Én és az Atya egy vagyunk”, nem lenne igaz, mert az Isten és az ember nem egy. Talán azt mondhatta volna: Én és az Atya nem vagyunk egy, csak voltunk. Ami ugyanis csak volt, de megszűnt, az most már nincs, csak volt. De mivel nem így van, mivel valóban felvette a szolga alakját, igazán állítja magáról: „Az Atya nagyobb nálam”. Az Isten valóságos alakja miatt pedig, amelyben megmaradt, joggal mondja: „Én és az Atya egy vagyunk”. Kiüresítette tehát magát az emberek között, de nem úgy lett azzá, ami eddig nem volt, hogy megszűnt volna az lenni, ami eddig volt, hanem csak elrejtette, ami volt, s azt mutatta, ami lett. Ennél fogva, mivel a Szűz fiat fogant és szült, a szolga alakjának felvétele nyilvánvaló: „Gyermek született nekünk” (Iz 9,6). Mivel valóban Isten örök Igéje lett testté, hogy közöttünk lakozzék, Isten alakja miatt, amely ugyan lappang, de megmarad, Gábrriel híradása szerint „Emmanuelnek” hívják. Emberré lett ugyanis, bár megmaradt Istennek, hogy mint ember fiát is „Velünk az Isten” néven joggal nevezhessük: Nem más Isten, de más ember. Ujjongjon hát a világ, amelynek a megváltására jött az, aki által lett a világ. Mária teremtője, de Máriától született; Dávid fia, de Dávid Ura, Ábrahám utóda, de Ábrahám előtt volt; a föld teremtője, de a földön született; az ég teremtője, de az ég alatt született. Ő az a nap, akit az Isten alkotott, s a mi szívünk napja maga az Úr. Menjünk az ő fényességében, ujjongjunk és örvendezzünk benne. (Pénzes-Barát: Az egyházatyák szentbeszédeiből VI.)

Az Énekek éneke és az Újszövetség

fr. Barsi Balázs O.F.M.

A vőlegény így szól.

*Húgom, mátkám, máris megyek a kertembe,
szedem a mirhámot balzsamommal együtt,
egyenest a lépből eszem mézemet,
megiszom boromat a tejemmel együtt.*

*Barátaim, egyetek, igyatok,
ittasodjatok meg, kedveseim! (Én 5,1)*

Szent Lukács a serdülőkorba jutott Jézusról azt írja, hogy ott maradt a templomban, ott ült a tanítók között, és amikor Szűz Mária szelíd szemrehányást tett neki: „*Fiam, miért tetted ezt velünk? Látod, atyád és én bánkódva kerestünk*”, ezt válaszolta: „*Miért kerestetek? Nem tudtátok, hogy Atyám házában kell lennem?*” Szó szerint az Atyáméiban, ami az Atyámé, abban kell lennem.

Nem véletlen, hogy a serdülőkorba ért Jézus (mert a 12 éves ott a mai 16-17 évesnek felel meg) éppen ezt mondja. Mert mi a gyermek és a serdülő fiú között a különbség? A gyermek aranyos kis parazitaként az édesanyjából meg az apjából él. A magzati állapotban lévő ember kapcsolata az anyjával egyben az Istennel való kapcsolata is. Isten az, aki teljesen körülfogja: „*Elülről-hátulról körülfogsz engem!*” (Zsolt 139,5). A Szentlélek Máriával együtt hordozza a megtestesült Fiú istenemberi életét. Kezdetben kizárólag az édesanyjával való kapcsolatában jelenik meg Jézus számára az Istennel való kapcsolata. Később a családi kör bővül, színesedik, de a gyermek mégis benne marad az anya szeretetében. A serdülő azonban leszáll az anyaölből, kilép a családból, s egy drámai pillanat következik. Ha ezután valaki nem szereti őt ugyanúgy, feltétel és minden fenntartás nélkül elfogadva, örökre, akkor mi lesz?

Ezért a serdülő életében a legnagyobb élmény a barátság és a szerelem, amely, ha nem feltétel nélküli, ha nem ingyenes, akkor az ember örökre sérülékeny marad.

Az ürbe nem lehet kilépni úrhajósöltözet nélkül. A családban a gyermeket egy úrhajósöltözet védte a világ ellen, burokból élt. Most hirtelen egy új öltözetet kell felvenni. Az, aki őt szeretni kezdi, elfogadja őt feltétel nélkül, rögtön beöltözteti ebbe a védőburokba, hogy kibírja a létezés rettenetes sugárzását. Igen, most ebbe a világba lép ki Jézus, de

az Ő életébe közvetlenül az Isten lép most be. Jézus az örök és élő Isten Fia, aki emberré lett. Személye, énje a második isteni személy. Emberi természete, teste és pszichéje azonban valódi emberi természet a bűntől való sebeztség nélkül.

Most, amikor Mária anyai szeretetének védőburkából kilép, mint serdülő fiú, (hiszen növekedett korban) hirtelen nem egy emberi barátság vagy szerelem abszolút ragyogása veszi körül, hanem az addig az édesanyja szeretetébe rejtőzött Abba, Apuka, az Isten nyilatkozik meg. Azt a végtelen és feltétlen szeretetet, amelyet más ember a tiszta szerelemben vagy barátságban tapasztal meg, ahol ugyancsak jelen van az Isten, aki maga a Szeretet, azt Jézus közvetlenül érzi. Egy édes és erős vonzásba kerül. Nem mintha eddig nem érezte volna az örök szeretetet, annak rá áradó életáramát, de eddig csakis édesanyja szeretetén belül, most viszont leszállva az anyai ölből, a zsoldáros szava beteljesedik rajta: „*Isten, te vagy a támaszom anyám öle óta*”, Vagyis – Te vagy az én igazi atyám, aki szeretsz engem. Jézust ez a templomi élmény a legédesebb, legforróbb szerelemmel tölti el.

Szűz Mária és Szent József nem értették, hogy mit akar ezzel mondani. Ez az értetlenség különösen arra a szóra vonatkozhatott, amit arámul úgy mondott, hogy Abba, azaz a fönséges Istent apukaként nevezte meg.

S ha ők sem értették Jézusnak az örök Istennel való kapcsolatát, hogyan értené ma a hitetlen világ? De mi már Pünkösöd után élünk. Mi értjük és értenünk kell, bár sohasem fogjuk fel teljes mélységében. Jézus emberi értelmével – ahogyan az értelme nyiladozott – mindig is tudta, hogy az Istenhez tartozik, de ez a tudatosulás is növekedett. Itt most valami teljességbe érkezik.

Ez Jézus pszichológiájának égő csipkebokra, emberi kiteljesedésének forrása. Az Ős-szeretet nem emberi szereteten keresztül árad rá az anyai ölből való leszállás után, hanem közvetlenül. A jegyesi szeretet, vagyis a menyasszonytól elvárt szeretet nem itt érinti meg őt. Itt még ő nem Vőlegény. Az később történik. Most harminc év csöndje következik, az Atyával való titokzatos párbeszéd csöndje. Ez az Atya, Izrael Istene, az örök Isten, aki Izraelt, mint menyasszonyt szereti. De Jézus még nem megy a menyasszonyhoz, Izraelhez. Harminc évig otthon marad.

A nagy fordulat az életében a Jordán vizében való alámerülés. Keresztelő Szent János bűnbánatra hívja Izraelt, mert próféta lévén megérzi, mint ahogy a jó kutya szagot fog, hogy itt van illatával a Vőlegény.

Ezért felszólítja kortársait: „*Térjete meg!*” És a tömegben ott van a názáreti ács fia is. Bár büntelen, de szolidaritást vállal a bűnös emberekkel, Izraellel.

Izrael, Jahve hűtlen menyasszonya, bűnös és méltatlan kedvese bűnbánatot tart. Jézus a menyasszony oldalán áll, mert szolidáris velünk. Azonban valami rendkívüli dolog történik: megnyílik számára az ég, az Atya szózata hallatszik: „*Ez az én szerelmes Fiam, akiben kedvem telik*”. S a Lélek, mint egy galamb, ott lebeg felette. A galamb egyébként Izrael jelképe is, és az új Izraelé, az Egyházé is (Szent Ágoston így értelmezi). Ez azért történik, mert a Messiásnak és a Léleknek szorosan együttműködve kell előhozni az új Izraelt, azt a népet, azt a misztikus menyasszonyt, akit az *Énekek éneke* galambnak nevez:

*„Kelj föl, kedvesem, gyere szépségem!
Sziklák hasadékában fészkelő galambom,
Rejtekhelyeden, a szirtek szegélyezte ösvényen
Mutasd meg arcodat, hadd halljam hangodat,
Mert szépen cseng a hangod, és bájos az arcod.”* (Én 2,13–14)

Jézust Isten Lelke felkeni Izrael vőlegényévé. Vagyis arra indítja, hogy Atyjával való kizárólagos és örök kapcsolatát ossza meg Izraellel és az emberiséggel. Így Istennek népe iránti szerelme árad el Jézus szívében, idegeiben. Ettől lesz szeme bársonyosabb, arca kedves. Ez a küldetés pillanata. Nem prófétaként, hanem az élő Isten fiaként, vagyis vőlegényként lép Izrael elé. De most a pusztába vonul vissza, Atyjával akar lenni. S mire kísérti a sátán? „*Csinálj karriert*” És Jézus mit válaszol? „*Nem, Atyám akaratát teljesítem.*” És jön a pusztából a Kedves, de már, mint felkent Vőlegény. Így amikor majd fellép, az Istennek, az Atyának a szerelmével szereti az embert.

Minden férfi arra kapott hivatást, hogy az emberiségnek életet adjon. Minden férfi elmondhatná Jézussal: „*Azért jöttem, hogy életük legyen, és pedig bőségben*”. Jézussal beteljesedik a teremtés rendje. Új idő kezdődött el, ahol már nem mennek férjhez és nem nőülnek. S ezért ő az a férfi, aki az örök életet adja az embernek. Hiszen ő mondta: „*Azért jöttem, hogy életük legyen, és pedig bőségben*”. S a szamariai asszonynak nem olyan vizet ad, amely után ismét megszomjazhat, hanem olyat, amely után nem szomjazik meg soha többé, mert: *A víz, amelyet én adok – mondja –, örök életre szökellő vízforrás lesz benne*”.

Keresztelő Szent János pontosan érzékeli, és zseniálisan megfogalmazza, hogy kicsoda ez a názareti Jézus: Izrael vőlegénye.

„*Nem a Messiás vagyok – mondja -, hanem csak előfutára. A menyasszony (vagyis Izrael) a Vőlegényé (az Istené). A Vőlegény barátja csak ott áll mellette és szívből örül a Vőlegény hangját hallva. Ez az örömöm most teljes lett. Neki növekednie kell, nekem kisebbednem.*” (Jn 3,28-30) Keresztelő Szent János a Lélek hatására Jézus legmélyebb identitását érzi meg zseniálisan. Izraelben ez hatalmas káromkodásnak tűnik, nagyobbak, mint ha azt mondaná, hogy Jézus Isten Fia, mert minden zsidó Isten fia. De az, hogy Izrael vőlegénye, ez azt jelenti, hogy valamiképpen az örök Istennel egy!

A János-evangéliumban ki is mondja Jézus, hogy ő és az Atya egy. Tudniillik egyik az istenségben, de két különböző személy. Éppen az Atyától kapja azt a küldetést, hogy Vőlegényként az Atya szeretetével szeresse menyasszonyát, Izraelt, és árássa ki a Lelket.

De vajon Jézus maga is azonosítja önmagát a Vőlegénnyel? Igen! És így az *Énekek éneke* szerelmi erőterbe kerül. Hiszen nyíltan kimondja, amikor ellenfelei nekiszegezik a kérdést: „*Miért van az, hogy János tanítványai és a farizeusok tanítványai böjtölnek, a tied meg nem böjtölnek?*” Jézus így válaszolt: „*Böjtölhet a násznép, míg velem a vőlegény? Amíg velük a vőlegény, nem böjtölhetnek. De eljön az idő, amikor kiragadják körükből a vőlegényt, akkor majd böjtölnek. Senki sem varr régi ruhára új szövetből foltot. Vagy ha igen, akkor az új szövet kiszakítja a régit és a szakadás még nagyobb lesz. És senki sem tölti az új bort régi tömlőbe, vagy ha mégis, a bor szétveti a tömlőt, és a bor is, a tömlő is tönkremegy. Az új bor új tömlőbe való.*” (Mk 2,18-22) Jézus itt mondja ki legmélyebb identitását: ő Izrael Vőlegénye, vagyis ő az élő Istenhez tartozik.

Nem csodálom, hogy majdnem köveket ragadtak. A jelenet azzal végződik, hogy a farizeusok kimentek, és a Heródes-pártiakkal együtt, akiket szívből utáltak, tanakodni kezdtek, hogyan okozhatnák vesztét. Ez már a Passió kezdete.

Jézus feltárja belső világát, és egyben az *Énekek éneke* világát, a végtelen, személyes, isteni módon ragaszkodó és az emberrel eggyé váló életet. Arra is utal, hogy amit most hozott, az gyökeresen új világ, nem lehet a régibe integrálni.

Ezzel az erőszakos cselekvést kifejező igével, hogy „kiragadják” a vőlegényt, a Passióra utal. A másik, hasonló erőteljes igével, hogy

„szétszakad, szétreped, szétveti”, azt mondja, hogy ezt nem lehet az előzőekből megérteni. Egy teljesen új világ kezdődött.

Csak most, ezek után érezzük át, hogy milyen központi jelentősége van a János-evangéliumban Jézus nyilvános működése első csodájának, jelének, a kánai menyegzőnek. Új fényben áll előttünk. Jézus részt vesz egy emberpár szerelmének ünneplésében, és új bort ad nekik. Ez a jelenet nem úgy szimbolikus jelentésű, mintha Jézus úgy élné meg ennek az emberpárnak a szerelmét, ünnepét, mint amiről ő lemondott, és aminek átvitt értelme van, hanem úgy szimbolikus, hogy Jézus beteljesíti az emberi szerelmet, és ez az új emberpár jelévé lesz a még nagyobb valóságnak: Isten népe iránti szerelmének.

Mi ez, ha nem az *Énekek éneke* világa? Ezt sem szabad szétszedni, erre is érvényes, hogy amit Isten egybekötött, ember szét ne válassza: ez egy profán ének, egy szerelmi dal, de ugyanakkor és éppen ezért, az Isten szeretetének az éneke.

De vigyázzunk, a kánai menyegző nem egy jelenet a sok közül, hanem Jézus egész megváltói működésének összefoglalása. Hiszen itt szerepel először a János-evangélium központi gondolata: „Jézus órája”, amit előrehoz. A kereszthalál órája, vagyis Isten szeretetének végleges kinyilatkoztatása. „*Kinyilatkoztatta dicsőségét, s tanítványai hittek benne.*” (Jn 2, 11) Nem ő távozott a lakodalomból beteljesületlenül, hanem a házások kaptak nyilvánvaló jelet, hogy együttthalásuk gyönyörűsége nem a végső beteljesülés. A bor elfogy, ha a jó bort, a Jézustól kapott bort nem isszák, ami Isten szeretete, amit egymásnak közvetíthetnek. Ettől kezdve nyilvánvaló, hogy Jézus menyegzőt akar rendezni Izraelben.

Talán mesterkéltnél itt a fogalom használata, de Jézus művének mintegy mélystruktúrája a menyegző, ez az, ami mindig hajtja, mozgatja. Ezért mondja el a példabeszédet a királyi menyegzőről: „*A mennyek országa hasonlít a királyhoz, aki menyegzőt rendezett a fiának. Elküldte szolgálait, hogy szóljanak a meghívottaknak.*” (Mt 22, 2-3) Tudjuk, nem mind jöttek el. A király az Isten, a fia maga Jézus, a szolgák a próféták, vagy most az apostolok. Elsősorban Izraelnek rendezett lakomát, mert Izrael érzi és tudja, hogy kicsoda az Isten, s milyen lakomát akar, de mivel Izrael meghívottjai visszautasítják, kibővül a meghívottak köre. Itt most Izrael és a pogányság együtt van, az egész emberiség hivatalos a lakomára, de akin nincs menyegzős ruha, az a külső sötétségre vettetik, vagyis a kárhozatra.

Mi ez a menyegzős ruha? Annyit találgattuk, de csak az *Énekek éneke* ad végső megoldást, hogy ez nem a megszentelő kegyelem, nem a hit, hanem az ünneplés lelkülete. A keresztény legmélyebb identitása, hogy boldog, mert meghívást kapott a Bárány menyegzőjére. Ez annak a megértése, hogy mi ez a menyegző, kicsoda Jézus, hogyan egyesül az isteni és az emberi. Azon nincs menyegzős ruha, aki ezt a menyegzőt nem érti és nem éli.

De ki a menyasszony? A tíz szűzről mondott példabeszédben, bár láthatatlanul még, nem pontosan azonosítható módon, jelen van (Mt 25, 1–13). Amíg a balga szüzek oda voltak olajat vásárolni, megérkezett a vőlegény, s akik készen voltak, bevonultak vele a menyegzőre. Ezzel bezárult az ajtó. Lassan sejteni lehet, hogy mi, akik meghívást kaptunk a menyegzőre, nem vőfélyek és koszorúslányok, nem vendégek vagyunk, hanem maga a menyasszony, vagyis az Egyház.

Az Úr saját szenvedését is úgy élte meg, mint Vőlegény. A virágvasárnapi bevonulás nem más, mint utolsó felhívás a menyegzőre. Megérezte ezt a magyar nép, amikor arról énekelt, hogy Jézus mennyei Vőlegény, s a keresztfa a jegyesi ág. Amikor pedig utoljára van együtt tanítványaival, saját eljövendő halálában, vérében megköti az új és örök szövetséget. Arra szólítja fel őket: „*Vegyétek és egyétek, mert ez az én testem.*”

Majd Pünkösöd után döbbennek rá, hogy az Eucharishtiában saját magát adja, hogy a szentmise lakoma, amelyet vére által szerzett nekünk, amelyben a feltámadt Krisztussal egyesül a hívő lélek. S feltámadásakor Mária Magdolna kertésznek nézi Jézust, vagyis Ádámnak, aki műveli a földet. Ismét kertben van az Isten és az ember, csak hogy a menyasszony nem Mária Magdolna – Jézus nem is engedi meg neki, hogy átkarolja a lábát -, hanem az Egyház. S odaküldi Magdolnát, ahol tanítványai vannak, mert az ő szerelme a szentek gyülekezetére árad, Mária Magdolna pedig akkor már nem azt mondja: „*Láttam a Mestert*”, hanem: „*Láttam az Urat*”, a Kúrioszt, az Adonájt, a fölséges és örök Istent. Hite akkor lesz teljessé, amikor a gyülekezetbe érkeznek, amikor a Menyasszony oldalán van.

Szent Pál, Jézus Krisztus kinyilatkoztatása alapján meglátja az Egyház jegyesi identitását. „*Saul, Saul, miért üldözöl engem?*” – Nem téged üldözlek, Jézus – mondhatná –, hanem egy zsidó szektát. – Nem, az a csoport én vagyok – állítja Jézus. Rá is érvényes: „*A férfi elhagyja apját és anyját, feleségéhez ragaszkodik, és egy test lesznek*”. – Pál ekkor érti meg, hogy az Egyház Krisztus titokzatos teste, és ezt a titkot a férfi és a

nő kapcsolatában ünnepli az Efezusi levél 5. fejezetében. A szüzeknek is jegyesi hivatásuk van, testükben elővételezik az örök odaadást.

Most már világos a kép. Ez az igazi ekkleziológia, az igazi egyháztan, nem pedig az, hogy melyik pápa melyik császárral vezett össze. Ez csupán a történelmi aspektus, de nem ez az Egyház identitása. A Jelenések könyvében a laodiceai egyháznak diktált levélben mondja az Úr: *„Nézd, az ajtóban állok és kopogok. Aki meghallja szavam, és ajtót nyit, bemegyek hozzá, vele eszem, ő meg velem.”* (Jel 3, 20) Az *Énekek énekében* pedig:

„A menyasszony:

Hallga! Szerelmem kopog, és azt mondja:

*Nyisd ki az ajtót, húgocskám, kedvesem,
galambom, gyöngyöm!*

Mert a fejemet belepte a harmat,

az éjszaka párája a fürtjeimet.” (Én 5, 2)

A feltámadás tavaszi hajnalának párája ez.

Az őskereszténység megértette, ez a vasárnapi mise: közös étkezés. De ez csak külső esemény, mert valójában egyesülésről, kommunióról van szó.

A Jelenések könyve 11. fejezetében feltűnik a Napba öltözött asszony titokzatos képe. Az asszonnak Izraelben ma is az a liturgikus szerepe, hogy meggyűjtsa a Sabbath fényeit. A Nyolc Boldogság Közösségének tagjai ma is ünneplik ezt a kereszténységen belül, s itt Mária nem csak meggyűjti az örök szombat fényeit, hanem át van itatva Istennel, hiszen Isten örök világosság, ő az igazi Nap. De ez a kép nem csak Máriát jelenti, aki a Fiút szülte, akit az égbe ragadtak, hanem ez a tizenkét csillaggal koronázott asszony a tizenkét apostol világosságával körülvett új Izraelt, az Anyaszentegyházat is szimbolizálja.

Az utolsó kép az Egyházzól a Jelenések könyve utolsó fejezetéből való, ahol olvashatjuk János szavait: *„Akkor láttam, hogy a szent város, az új Jeruzsálem alászállt az égből, az Istentől. Olyan volt, mint vőlegényének föléesített menyasszony”* (Jel 21, 2). Azóta, ettől a látomástól kezdve az utolsó napig a Lélek és a menyasszony, vagyis a Szentlélek és az Anyaszentegyház hív: *„Jöjj el! Aki hallja, hívjon, aki a menyasszony hangját hallja, hívjon: – Jöjj el!”*

„Igen, hamarosan eljövök” – mondja a Vőlegény, Krisztus. Marana Tha – Jöjj el, Úr Jézus!

A nagy irgalmasság

Kedves fiaim, ma mindanyiótokat szeplőtelen palástom alá gyűjtelek. Ez az a pajzs, amellyel betakarlak, hogy minden támadástól megvédjek benneteket abban a nagy küzdelemben, amelyre összehívlak. Ezt az erős pajzsot kell magatokra öltönetek, melyet védelmekre és megmentésekre ajándékozok nektek.

Mily sok kelepécét állít ma Ellenfelem, aki látszólag elérte általános támadása csúcspontját. Igyekszik minden módon és a legravasabb eszközökkel elcsábítani benneteket, megtámadja lelketeket, megsebez a bűnnel és ily módon eltávolít Jézustól, aki egyedüli Üdvözítőtok.

Az egész emberiséget megfertőzte ez a láthatatlan méreg, és már igen rászorul, hogy Jézus irgalmas szeretete meggyógyítsa. Jézus rendkívüli módon fog előttek megnyilvánulni, Szeplőtelen Édesanyátok beavatkozása által.

Az a fegyver, amelyet nektek a harcra adok, az az a lánc, mely Szívemhez köt benneteket: a szent rózsafüzér. Kedves fiaim, gyakran imádkoztatok, mert egyedül Szeplőtelen Szívembe gyűjtött papi imátok az, amivel a jelenlegi időkben megindíthatjuk, szinte megnyilvánulásra készíthetjük az Úr nagy irgalmasságát.

Abban az órában, amikor látszólag minden elveszett, mindent megment az Atya irgalmas szeretete, ami Jézus eucharisztikus Szívének legnagyobb megnyilatkozása által válik láthatóvá.

A zászló, amely alatt összegyűjtelek, a megfeszített Jézus zászlaja, ezt kell felmutatnotok, mivel még a ti romlott nemzedéketek számára sincs másban üdvösség, csak Jézus keresztségében.

Egyik kezetekben a rózsafüzérrel, a másikban a Megfeszített zászlájával harcoltok ti már a csata végső szakaszában.

Anyai beavatkozásomért első kedves fiam, a pápa is erősen esdekel bizalomteljes imájában, és Isten irgalmáért könyörgött számotokra.

Hatalmas kiáltása felhatolt az égig, és megindította anyai Szívemet, hogy siettessem a győzelem idejét...

Ezért ma seregembe gyűjtelek benneteket, és nektek ajándékozom a pajzsot, a fegyvert és a zászlót a küzdelemre. Mind megerősítelek és megáldlak titeket.

(Gobbi atyán keresztül, 1980. 12. 08.)

Egy anya, akit Teréznek hívtak

Várhelyi Tamás

Szeptember 5-én volt hat éve, hogy Kalkuttában 87 éves korában elhunyt a szegények angyalának is nevezett Teréz anyja. S idén október 19-én avatta a boldogok sorába Teréz anyát Szentatyánk. A rendkívül gyors boldoggá avatási eljárás annak köszönhető, hogy a pápa az egyházjog által kötelezően előírt öt év várakozási időt felfüggesztette, s így előbb megindulhatott a kanonizálás folyamata.

Ki is volt Teréz anyja? – tehetjük fel a kérdést. Én csak úgy emlékszem rá, mint sokan itthon Magyarországon, mint egy kedves, hajlott hátú, erősen ráncos arcú, kicsi, törekenynek tűnő, de ugyanakkor magabiztos és szívós apáca-néni. Talán azért is ez a kép van általánosságban elterjedve, mert az újságok, fényképek, televízió így mutatta be, és mi is így ismertük meg, munkássága, élete idősebb éveiben, mikor az ő Krisztus követése a szegények, elesettek, betegek szolgálatában beérett, látványos méreteket öltött.

Ahogy ő fogalmazta meg hívatását: „apró ceruza Isten kezében”, ez a ceruza nem ír többé, de hatalmas műve folytatódik azóta is töretlenül.

Teréz anyja tevékenységének az volt az alapja, hogy lelkében feltétlen parancsnak vette azt az evangéliumi elvet, hogy ha valaki segít az éhezőn-szomjazón, ha vigasztal vagy gyógyít egy beteget, magányost vagy kizsátozottat, mintha a szenvedő Jézuson segítene. A testvéri szeretet gyakorlását mutatta be Teréz anyja a mai világ számára. Kenyeret és rizst adott az éhezőknek, a mezíteleknek ruhát, az otthontalanoknak hajlékot, de jól tudta, hogy a segítségre szorulóknak ennél is inkább vágyakoznak a szeretet, az igazság és igazságosság, az emberi méltóság, az örvendező szív után. Első életrajzírója, egy angol tévériporter Indiában meglepődve tapasztalta, hogy Teréz anyja fiatal rendtársai, amikor a szörnyű klímában végzett utcai szolgálat után este összejönnek, milyen vidámak és nyugodtak – hiszen lelkiismeretük parancsát követték. Az író bizonyítva látta Pál apostol mondását, hogy „*akik az Istent szeretik, azoknak minden javukra válik!*”!

1910. augusztus 27-én Üszküb-ben, a mai Szkopjében született Agnes Gonxha Bojaxhiu (Gondzsa Bojadzsio), a későbbi Teréz anyja. A kis Gonxha Bojaxhiu születésekor albán származású családja Macedóniában élt, ami akkor az Oszmán Birodalomhoz tartozott, török vagyis mohamedán uralom alatt, majd később jugoszláv fennhatóság alá kerültek. A világméretű katasztrófákkal teli XX. században nem volt ritka, hogy emberek, népcsoportok gyakran többször is rákényszerültek otthonuk,

hazájuk elhagyására. Ma, amikor a családok felbomlása a világ nagyon sok helyén, így nálunk is már-már természetes folyamat, különösen fontos mozzanata Teréz anya későbbi életének a szilárd családi háttér, amely egész életre kiható, jótékony kisugárzására figyelmeztet: a kis Gonxha mindössze kilencéves, amikor elveszti apját (Kollë Bojaxhio), aki építési vállalkozó volt, és szorgosan munkálkodott barátaival a macedón, albán kisebbség érdekében. A mélyen hívő, katolikus család nem omlott össze a családapa elvesztésekor, szeretetük erősödött egymás iránt. Van úgy, hogy egy tragédia még inkább összeforrasztja a családot. Az egyedül maradt anya, Drana kézimunkaüzlettel tartotta fenn a három gyermekes családot, s gondos irányításával a gyermekei egymást segítve lelkileg megerősödvé vészelték át a nehéz éveket. Érdeemes megemlíteni a szülők lelki útravalóját is. Az apa hitvallása. „*Lányom, soha ne fogadd el, hogy a szádhoz emelj egy falat kenyeret anélkül, hogy hajlandó ne lennél másokkal megosztani azt.*” Anyja pedig arra intette lányát: „*Emlékezz rá, hogy ha nem is vér szerinti rokonunk, akkor is a fivérünk, mert szegény.*” Erthető, hogy ilyen szülői háttérrel a jótékonyosság, az arra rászorultak megsegítése teljesen természetes volt a Bojaxhio családban, s a szülői intelmek termékeny talajra hullottak.

Teréz anya kétségtelenül az Úr kiválasztottja volt, nem tartozott a kétkedő, Istent sokáig kereső, felnőttkorban megtérő személyek közé: Krisztus hívását már tizenkét évesen megérzi, örömmel veszi, tizenhat évesen pedig elhatározza, hogy teljesen Istennek szenteli életét, misszionárius nővér lesz. 1928-ban belép a dublini Loretói Műszonyunk kongregációjába, azaz az angol-kisasszonyok írországi anyaházába, majd december 1-jén indult társaival Indiába, hogy megkezdjék novíciátusukat. 1931. május 24-én tette le egyszerű fogadalmát, és ettől fogva viselte a Teréz nevet. Névválasztásáról így beszélt: „*Sok szent járt előttiünk. Én azokat szeretem, akik egyszerűek, mint Lisieux-i Szent Teréz. Jézus kis virága. Az ő nevét választottam, mert hétköznapi dolgokat cselekedett, nem hétköznapi szeretettel.*” 1937-ben tett örök fogadalmat, még ebben az évben kinevezték a St. Mary's High School-ba, a jobb módú indiai leányok középiskolájába igazgatónak.

Egy évtizeddel később pedig ezt az iskolaiigazgatói állását adta fel, amikor 1946. szeptember 10-én megérezte egy zsúfolt vonaton a „hívást a hívásban”, s két év múlva megkezdte működését a Szeretet Misszionáriusai szerzetesrend. XII. Pius pápa megadta neki az engedélyt, hogy szerzetesi életet élhessen a klauzúrán kívül, a kalkuttai érsek (Périer)

felügyelete alatt, s megnyithatta az első iskolát. Ettől kezdve a legszegényebbeket, legelesettebbeket szolgálta, Krisztus dicsőségére.

Kezdetben számos nehézség adódott, amikkel meg kellett küzdenie, s amelyek a jó szándékú, de gyengébb lelkialkatú személyeket hamar legyűrték volna: vallási előítéletek, hiszen Indiában a keresztények száma elenyészően kicsi; a hinduk és mohamedánok közötti, gyakran gyilkos ellenségeskedés; a nagyszámú leprás betegek társadalomból való kivetettsége, mivel a hindu vallás a betegséget a Gondviselés büntetésének tartja, de a nyomorultak gondozását vállaló nővéreknek is le kell győzniük önmagukat, hogy a valóban kegyetlen tapasztalatok ellenére el tudják látni emberfeletti feladatukat.

Kezdetben tíz nővér alkotta Teréz anya körül a Szeretet Misszionáriusait, s ebből a kicsi, lelkes csoportból mustármagként nőtt ki a szociális-gyógyító szerzetesrend, s terjed el néhány évtized alatt az egész világon. A Szeretet Misszionáriusai rendet 1950. október 7-én hagyta jóvá a Szentszék. A rend célkitűzése a fogadalom negyedik pontja értelmében a szegények legszegényebbjének szolgálata (fizikai és lelki szegények, az éhezők és szomjazók, ruhátlanok és hajléktalanok, betegek: leprások, szenvedélybetegek, elhagyottak, kitaszítottak, szeretethiányban szenvedők, akiket az abortusz és az eutanázia veszélye fenyeget stb.). A rend mottója: Jézusért tesszük. Egyházi jogi státusza: pápai jogú női szerzetes intézmény. 1950-ben megnyitotta kapuit a kalkuttai anyaház, 1954-ben a Haldoklók házát, ezt követően a gyermekek otthonát és a leprások faluját. 1965-ben a Szeretet Misszionáriusai megkapták tevékenységükhöz VI. Pál pápa jóváhagyását. Ezután Teréz anya már külföldön is nyithatott házakat: az első Caracasban, Venezuela fővárosában hozta létre. Teréz anya és a Szeretet Misszionáriusainak gyógyító hitelve: számukra nem csupán az a fontos, hogy a betegek, haldoklók fizikai fájdalmain enyhítsenek, talán még ennél is lényegesebb, hogy az élet perifériájára szorult nyomorultak, akiktől a társadalom undorral, vagy közönyösen elfordul, érezzék, hogy vannak, akik az ő gondjukat is szívükön viselik, szeretettel fordulnak feléjük. Teréz anya nővérei fehér ruhát, kék szegélyű indiai szarít viselnek, vállukon kicsi kereszttel. Ha valaki találkozott már velük, akkor azt is tudja, hogy jellegzetes öltözkük mellett szembe-tűnik, hogy mindig kedvesen mosolyognak. Krisztushoz való tartozásuk tapasztalatából származó, mély, belső öröm sugárzik róluk.

Teréz anya a világ minden problémáját abban látta, hogy Isten és az ember szeretetkapcsolata sérült. Ez az emberiség kudarca és bajainak

forrása. A megoldás adott: Jézus így szól a keresztről: „*Szomjazom Rád, vágyódom szereteted után. Szeresd bennem embertársadat, hogy Ő megtalálja engem a Te szereteted által.*” De hogyan szeressük személyes ellenségeinket vagy az idegeneket általában? – tehetnénk fel a kérdést. Teréz anya sem értett egyet mindenkivel, de imádkozott azokért is, akik távolról sem osztották az Ő véleményét, gúnyolták és gáncsolták. Imádkozott értük, tehát szerette őket.

A gyakorlati tennivalók mellett különlegesen fontos szerepe van a Szeretet Misszionáriusai tevékenységükben a szüntelen imának is. Egy alkalommal Teréz anya maga vallotta meg: „*Isten nélkül mi is túl szegények vagyunk, hogy a szegényeknek segíthessünk. Én is csak egy szegény asszony vagyok. De amikor imádkozom, Isten a szívembe helyezi a szeretetét és így vagyok képes szeretni a szegényeket, imádkozva.*”

Megvilágosodás ért

Néhány évvel ezelőtt történt. Édesanyám, 80 éves kora körül, komoly műtét előtt állt. Nagyon féltettük a húgommal, de olyan fájdalmai voltak, hogy a műtét elkerülhetetlenné vált.

Istennek hála, szerencsésen túlesett rajta, ám az őrzőben annyira megfázott, hogy utána napokig nagyon rossz állapotban volt. Fölváltva látogattuk a húgommal, sógorommal. Egyik nap délelőttjén azzal fogadta a húgomat: „Miért jöttél be? Nem kellett volna”. Ezt mi úgy értelmeztük, hogy olyan rossz állapotban van, nem kíván látogatókat, mert fárasztják. A húgom azt tanácsolta ne menjek be hozzá délután.

Mentem haza munka után, ültem a villamoson és imádkoztam.

Egyszer csak „fönről” egy megvilágosodás ért: nem a látogatókat nem kívánta, hanem a húgomat féltette édesanyám, aki sokat szenvedett akkortájt meghűléses betegségekkel, ezért aggódott amiatt, nehogy megfertőzze.

Otthon gyorsan összekészítettem mindent, amiről úgy gondoltam, hogy az állapotán javíthat: csipkebogyó teát, almát, almareszelőt stb. és siettem be a kórházba. Édesanyám az ágyán ülve fogadott. Új gyógyszer kapott, amitől sokkal jobban lett, és jó étvágygal, örömmel ette meg, amiket készítettem neki.

Hálát adtam az Istennek, hogy figyelmeztetett, hogy meghallottam a szavát, mert Ő mindig szól, csak nekünk nem mindig van fülünk a „hallásra”.

Börcsök Gizella

Szűz Mária alázatossága

Liguori Szent Alfonz

Az alázatosság, – úgymond Szent Bernát, – az erények alapja és őrzője. S méltán, mert *alázatosság nélkül egyetlen más erény sem található állandó helyet a lélekben*, sőt ha minden erény feltalálható volna is, mind futva futnának, mihelyt az alázatosság eltávozik.

Az Isten – írja Szalézi Szent Ferenc Chantal Szent Franciskához – *az Isten oly annyira szereti az alázatosságot, hogy mihelyt meglátja, azonnal odasiet.*

Krisztus eljövetele előtt ismeretlen volt ez az oly szép és oly szükséges erény; Isten Fia azért jött a földre, hogy bennünket megtanítson reá, s akarta, hogy különösen ebben igyekezzünk nyomdokába lépni. Tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű (Mt 11,29). Mária volt Krisztus legelső és legtökéletesebb tanítványa az összes erényekben, kiváltképpen ez volt alázatosságában, amellyel megérdemelte, hogy minden teremtmény fölé emeltessék. Szent Mechtildis kijelentésben is részesült, amely szerint az alázatosság volt az első erény, melyet Mária már kora gyermekségétől fogva kiváló gonddal ápolt magában.

A szívbeli alázatosság első ténye, hogy ne tartsuk nagyra magunkat.

Mária oly kicsinynek tartotta magát, hogy Szent Mechtildis látomásai szerint, bár jól tudta, hogy sokkal gazdagabb másoknál kegyelem dolgában, mégis soha senkinek elébe nem tette magát.

Rupert apát pedig a Szentírás e szavainak: „Megsebesítetted szívemet, én húgom, jegyesem ... nyakad egy hajfűrtjével,” (Én 4,9) magyarázása közben azt mondja, hogy a jegyes hajfűrtje a mi kicsinységünk, melyet Mária önmaga felől tartott s mellyel szíven találta Istenét.

Természetesen bűnösnek azért nem tarthatta magát a Boldogságos Szűz, mert hiszen Szent Terézia szerint az alázatosság: igazság. Mária pedig tudta, hogy Istent soha meg nem bántotta; el kellett ismernie, hogy Istentől több kegyelmet kapott, mint más teremtmény, mert hisz az alázatos lélek az Úrtól nyert kiváló kegyelmeket már csak azért is elismeri, hogy magát így jobban megalázhassa; az Istennek anyja pedig Istenének végtelen hatalma s jósága felől bírt mély ismerete alapján csak még jobban felfogta alacsonyságát s azért jobban meg is alázta magát, mint mások.

Mária az Énekek Énekének jegyesével így kiáltott fel: „Ne nézzetek úgy rám, hogy feketés vagyok, mert a nap vette el színemet!” (Én 1,5) Szent Bernát magyarázata szerint vele így szólt: „Ha Istenhez közeledem, úgy találom, hogy fekete vagyok.” S ez azért volt, teszi hozzá

Szent Bernardin: Mivel a Boldogságos Szűz mindenkor az isteni Fel-séghez viszonyítja az ő semmiségét.

Miként a koldusasszony, akit gazdagon felöltöztettek, de azért még sem lesz büszke, hanem jótevője előtt csak még mélyebben megalázko-dik, mivel az ezzel a szegénységére emlékeztette; úgy *Mária is, minél több kegyelmet kapott, annál jobban megalázkodott, mivel ezek arra emlékeztették, hogy minden Isten adománya.*

Azért szólott így Szent Erzsébet szentbenedek rendi apácához: Tudd meg, hogy én igen nyomorultnak s az isteni kegyelmekre méltatlannak tartom magamat. Azért mondja szienai Szent Bernardin: „Miként nem volt teremtmény, ki Istennek Fia után magasabb kegyelem-méltóságra jutott volna, mint Mária, úgy nem volt még, ki az alázatosság örvényébe mélyebben alászállott volna.”

Az is alázatosságra vall, ha az Istentől kapott égi ajándékokat takargatjuk.

Mária el akarta titkolni Szent József előtt, hogy Istenanyává lett, bár szükségesnek látszott annak kinyilatkoztatása, hogy általa legalább meg-őrizzze szegény jegyesét a tisztaságában való kételkedéstől s nyugtalankodástól. És valóban, így is volt, mert Szent József egyrésztől nem kételkedhetvén Mária szüzességén, másrésztől a titkot sem fejthetvén meg, már-már azon gondolkozott, hogy elbocsátja őt, (Mt 1,19) hogy így zavarából meneküljön és minden esélytől biztos maradjon; s ha az angyal ki nem jelenti, hogy jegyese a Szentlélektől fogant, bizonytalán el is bocsátja.

Az alázatos azt sem akarja, hogy dicsérik, mert legfőbb óhajta, hogy minden tisztelet Istené legyen.

Ezért Mária, amikor Gábriel főangyal köszöntötte s dicsérte, megzavarodott. Éppen úgy, mikor Szent Erzsébet mondta neki: „Áldott vagy te az asszonyok között. – Honnét van az, hogy az én Uram anyja jön hozzám? És boldog vagy, ki hittél...” (Lk 1,42-45) Mária azonnal Istenre hártott minden dicséretet és alázatos énekszóval felelt: „Magasztalja az én lelkem az Urat.” Mintha csak azt mondaná Erzsébet, te engem dicsérsz, de én Uramnak adom a dicséretet, mert csakis egyedül őt illeti a tisztelet s dicséret. Te azon csodálkozol, hogy hozzád jöttem, én meg bámulom Istennek mérhetetlen jóságát, mert csak egyedül őbenne lelem minden örömeimet. És örvendezik a lelkem az én üdvözítő Istenemben. Te fennen magasztalod hitemet, de én Istent dicsőítem, mert ő magasztalta fel olyannyira az én semmiségemet: Mert letekintett szolgálójának alázatosságára (Lk 1,46-48).

Azért mondta Szent Brigittának is: Miért aláztam meg magamat oly mélységesen? Miért érdemeltem ki oly nagy kegyelmeket? Csak

azért, mert tudtam és elgondoltam, hogy önmagamtól semmim sincs és semmi vagyok. Nem akartam azért a magam dicséretét, hanem csak az adományozóét és teremőét.

Szent Ágoston Mária alázatosságának szemléletekor felkiált: Ő valóban boldog alázatosság, mely Istent szűlt az embereknek, megnyitotta a mennyeket és megszabadította a lelkeket a pokoltól.

Az alázatos inkább szolgálni akar; azért Mária sem vonakodott három hónapon át szolgálni Erzsébetnek. Azért mondta Szent Bernát: Csodálkozott Erzsébet, mikor Mária eljött, de még inkább, hogy szolgálni s nem magát kiszolgáltatni jött.

Az alázatosak visszavonulnak és az utolsó helyet választják, s íme Mária is, mint Szent Bernát említi, midőn Fia Szent Máté elbeszélése szerint (Mt 12,46) egy házban tanított s ő vele beszélni óhajtott, nem bátorzkodott oda belépni előzetes engedélye nélkül. Megállt kívül, nem zavarta meg anyai tekintélyével őt beszédében, sem a házba, hol Fia szólt, nem lépett be.

Alázatosságára vall az is, hogy a cenakulumban együtt imádkozva az apostolokkal az utolsó helyet foglalta el, mert Szent Lukács így ír: „Ezek mindnyájan állhatatosak voltak az imádságban, az asszonyokkal és Máriával, Jézus anyjával” (ApCsel 1,14). Ne gondoljuk a világeért se, mintha Szent Lukács nem ismerte volna az Isten szent Anyjának magas méltóságát, mivel akkor az első helyen kellett volna említenie; ő nem, hanem kénytelen volt így írni, mivel Mária a teremben csakugyan a legutolsó helyet foglalta el, az apostolok és asszonyok után ült, és Szent Lukács az ülésben való sorrendet akarta megtartani.

Azért mondja Szent Bernát: Méltán lett az utolsó elsővé, mivel mindenki előttiként a legutolsóvá lett.

Végül az alázatosak kedvelik a megvetést, azért Máriáról sem olvassuk, hogy ott lett volna, mikor virágvasárnapon Jézust nagy tisztelettel s pálmaággal kezében kísérte Jeruzsálembe a sokaság; míg ellenben el nem tudott maradni s megjelent szent Fiának halálakor a Kálvárián és örömetst kitette magát annak a gyalázatnak, mely érne szokta az anyákat, kiknek fia gonosztevéként csúfos halállal kényszerül megválni az élettől.

Ezért mondta Szent Brigittának: „Van-e megvetendőbb valami, mint bolondnak tartatni, nélkülözni mindent, magamat méltatlanabbnak hinni mindenkinél? Pedig ilyen volt, leányom, az én alázatosságom, ez volt az én örömöm, ez az én összes akaratom, mert én még csak rá sem gondoltam arra, hogy Fiamon kívül másnak is tesseem.”

Tisztelendő Folignói Paula egy elragadtatásban megtudta, hogy mekkora volt a szent Szűznek alázatossága. Mikor ezt elmondotta lelkiatyjának, a bámulattól mintegy magánkívül így szólt: Ó mily nagy a Madonna alázatossága, atyám! Én azt hiszem, Mária alázatosságával egybevetve nincs is alázatosság e világon.

Szent Brigitta pedig az Úr jóvoltából két nőt látott, kiknek egyike csupa hiúság és pompa volt: Ez – úgymond az Úr – a kevélység; a másik pedig, az a lesütött szemű, mindenki iránt szolgálatra kész, kinek elméje egyedül Istennel foglalkozik és el van telve semmiségének tudatával, ez a másik, akit látsz, az alázatosság, Mária. Isten ezzel azt akarta kijelenteni, hogy a Boldogságos Szűzanya oly alázatos volt, hogy az alázatosság mintaképének volt tekinthető.

Kétségbe nem vonható hogy a *bűn által megromlott természetiünknek*, mint nissai Szent Gergely is mondja, *egyetlen erény gyakorlása sem esik oly nehezeére, mint az alázatosságé*. De ez mitsem segít, mert bizony nem lehetünk Máriának igaz gyermekei, hacsak alázatosak nem vagyunk. Ha nem vagy képes követni az alázatosnak szüzességét – úgymond Szent Bernát, – kövesd a szűznek alázatosságát.

Utálja a gőgöst és csak az alázatos hívja magához: „Ha kicsiny valaki, jöjjön hozzám!” (Péld 9,4)

„Mária az alázatosság köpenye alatt megvédelmez minket,” – mondja Richárd. Maga az Isten szent Anyja is kijelentette ezt Szent Brigittának, mert így szólt: „Jöjj hát te is leányom és rejtőzzél köpenyem alá; az én alázatosságom e köpeny. Jó az elmélkedés – fűzte tovább – e köpenyről, alázatosságomról, meleget tart ez; de miként a köpeny nem tart meleget, hacsak nem hordozzuk és pedig valóban is, nem pusztán gondolatban; éppen így *az alázatosságom sem használhat senkinek, hacsak nem igyekeznek azt követni*. Öltözködjél föl tehát leányom ebbe az alázatosságba!”

Ó mennyire kedveli Mária az alázatos lelkeket! „Ismeri a Szűz és szereti az őt szeretőket, – mondta Szent Bernát – és közel van azokhoz, kik őt segítségül hívják, főleg mégis azokhoz, akikről látja, hogy hozzá hasonlóká lettek a tisztaságban és alázatosságban.” Azért a szent mindenkit, kik szeretik Máriát, felszólít, hogy legyenek alázatosak: „Ha szeretitek Máriát, vetekedjetez ezért az erényért!”

Martino d’Alberto, jezsuita atya, Mária iránt való szeretetből a házat szokta söpörni és összeszedte a szemetet. Egy alkalommal, mint P. Nierenberg elbeszéli, megjelent neki Isten szentséges Anyja és mintha a neki tett szolgálatért mondott volna köszönetet, így szólt: „Ó mily kedves nekem ez az irántam való szeretetből végzett alázatos cselekmény!”

Lehetetlen tehát, én Királynőm, hogy igaz fiad lehessen, hacsak alá-
zatos nem vagyok. De nézd, bűneim amellet, hogy Uram ellen való há-
látlanságra ragadtak, még kevélyé is tettek! Ó én Anyám, ments meg
engem! Légy velem és a te alázatosságod érdemeiért nyerj nekem aláza-
tosságot, hogy így igaz fiaddá legyek. Ámen.

Szőkefalva, 2003. október 2.

tizenhetedik nyilvános jelenés és üzenet

Szűzanya: „Dicsértessék a Jézus Krisztus!”

Rózsika: Mindörökké, Ámen. Jó, hogy eljöttél újra hozzánk, Szűzanyám.

Ó, milyen jó Veled, Szűzanyám!

Ó, milyen ragyogó vagy! Ó, Szeplőtelen Szűzanyám nagyon szeretlek,
és mindnyájan akik jelen vagyunk. Azért jöttünk, mert szeretünk Téged
és a Te Szent Fiadat.

Szűzanyám, felajánlom az itt jelenlévő papokat, és azokat is, akik nem tud-
tak eljönni; az összes zarándokot, akik itt vannak és azokat is, akik nem tud-
tak eljönni családjakkal, nehézségeikkel, problémáikkal és fájdalmaikkal.
Te tudod azokat, Szűzanyám, oldd meg azokat, hogy jó legyen.

Szűzanya: „*Elfogadom.*”

*„Drága gyermekeim! Köszönöm, hogy elfogadtátok hívásomat ezen a
leányomon keresztül.*

*Drága gyermekeim, kérem, hogy imádkozzatok. Az én Szent Fiam is
kéri, hogy imádkozzatok sokat, míg az imádság örömmé válik számo-
tokra. Imádkozzatok a családban és csoportokban.*

*Drága gyermekeim, kérem, hogy imádkozzatok az én szeretett fiamért,
a Pápáért. Nagy szüksége van a ti imáitokra.*

*Drága gyermekeim, ne féljétek, én veletek vagyok. Szeretlek titeket.
Szeressétek egymást, ahogy az én Szent Fiam szeret titeket. A szeretet
mindenek fölött van, szeressétek egymást!*

*A szeretettel lefegyverzitek a Sátánt. Az ég tele van szeretettel, szeretet-
ből van alkotva.”*

Jönni fogok újra 2004. február 26-án ugyanebben az órában.”

Rózsika: A Szűzanya az Ő különleges anyai áldását adta a zarándokokra,
és a Miatyánk imádkozása alatt a jelenés véget ért.

Minden hónap 17-én 19-24 óráig engesztelés a római katolikus templomban.
Szőkefalvára a 2004. február 26-i jelenésre zarándokcsoport indul. Jelent-
kezni lehet Kemenes Gábor atya 06-26-389-817 telefonszámán (Nagyko-
vácsi Plébánia, üzenetrögzítő).

Mária-kegyhelyek

Pálósszentkút – Petőfiszállás

A folyóirat borítójának első oldalán Pálósszentkút kegyszobra látható, amely nem régiségével ragadja meg az előtte imádkozókat, hanem egyszerű nemességével, amint a Szentséges Szűzanya az Isten Fiát gyöngéd, anyai mozdulattal imádásra tartja. A Tengernek Csillaga szerkesztősége azért döntött Pálósszentkút újbóli bemutatása mellett, mert a pálos atyák rendje magyar alapítású, és az az egyetlen szerzetesrend, amelynek valamennyi tagját bebörtönözték az 1950-es években. Sok szerzetes és apáca került ezekben az években rács mögé, nem is szólva a szabadságuktól megfosztott, internált, kitelepített hívek sok-ezres tömegétől. A pálosok magyar lelkületükkel kivívták maguknak azt a „kiváltságot”, hogy tartományfőnöktől a legfiatalabb novíciusig valamennyi magyar pálos szerzetes megjárta a börtönt. E sorok írója is kegyelettel gondol vissza arra a három pálos atyára, akiket fiatal papként megismerhetett, s akik oly lelkesen és meggyőzően tudtak beszélni a Szűzanya tiszteletéről, hiszen az Üdvözítő őt rendelte e kereszteni égi édesanyánknak. Pálósszentkút kegyszobrának képe növelje bennük a máriás lelkületet, és a Megváltó iránti szeretetet.

A folyóirat borítójának hátsó oldalán Velence egyik ősi kegyképe látható. Az ikon 1204-ben került Kelet valamely szentélyéből a lagúnák városába, annak Szent Márk evangelistáról elnevezett bazilikájába. Görög neve a képnek: Nicopeia, aminek a jelentése: Győzelmes Istenanya. Valahányszor Velencét ellenséges hadak támadták meg, e képet körmenetben vitték, hogy a Győzelmes Istenanya segítse megvédeni a várost. Mária nevében bízva a mai világ kísértései fölött is győzelmet lehet aratni.

A r ó z s a f ü z é r

Egy év üzenetei – Medjugorje és Szőkefalva

Medjugorjében még most is, 22 év után minden hónap 25-én nyilvános üzenetben szól a Szűzanya a világhoz, a legaktuálisabb teendőnket mondva. Ehhez a folyamathoz társult – többek között – Szőkefalva, ahol az elmúlt évek tapasztalatai szerint évente háromszor jelenik meg Rózsikának a Szűzanya, szintén a legfontosabb teendőinket hangoztatva. Érdemes egy kis párhuzamot vonni az üzenetek között.

Az elmúlt évben Medjugorjében (M) és Szőkefalván (Sz) többek között az alábbiakra hívta fel a Szent Szűz a figyelmünket:

„*Szentgyónással nyissátok ki szíveteket Isten felé és készítsétek föl lelketeket*”. (M 2002.11.25.)

„*Imádkozzatok, imádkozzatok, imádkozzatok, de ne szavakkal, hanem szívből!* Éljetek üzeneteim szerint, és térjete meg!” (M 2002.12.25.)

„*Imádkozzatok a békéért. Legyetek ti azok, akik imádkoznak a békéért és tanúskodnak mellette, legyetek ti a béke ebben a békétlen világban.*” (M 2003.01.25.)

„*Kérlek, könyörgök hozzátok, hogy imádkozzatok a békéért... Segítsetek engem és Szent Fiamat a bűjtötökkel, imáitokkal és áldozatvállalásaitokkal. Nagy figyelmeztetések várnak rátok... Tartsátok meg üzeneteimet... Eljött az idő, amikor éjjel-nappal kell imádkozni... a sátán nem tud ártani, ha föl vagytok fegyverkezve az imádság fegyverével.*” (Sz 2003.02.22.)

„*Csak imádsággal és bűjttel állíthatók meg a háborúk. A béke drága ajándék Istentől.*” (M 2003.02.25.)

„*Imádkozzatok szívből és ne adjátok fel a reményt.*” (M 2003.03.25.)

„*Ma újra döntsetek Isten mellett!*” (M 2003.04.25.)

„*Kérjétek a Szentlelket, hogy segítsen benneteket szívből imádkozni!*” (M 2003. 05.25.)

„*Meghívlak benneteket újra az imára és a bűjtre, mert bűjttel és imával állíthatjátok meg a természeti katasztrófákat... Szeressétek, szeressétek egymást drága gyermekeim, ne gyűlölködjétek.*” (Sz 2003.06.17.)

„*Újítsátok fel üzeneteimet. Legyen mindennapos számotokra az imádság!*” (M 2003.06.25., a jelenések 22. évfordulóján)

„*Imádkozzatok addig, amíg az imádság örömmé nem válik számotokra. Csak így fedezitek fel a békét a szívetekben, és csak így lesz megelégedett a lelketek.*” (M 2003.07.25.)

„*Teljes szívetekből adjatok hálát Istennek... és dicsőítsétek Őt!*” (M 2003.08.25.)

„*KözeledjeteK szívemhez... Szeretnék Fiam, Jézus Szívéhez vezetni benneteket, de ti ellenálltok, és nem akarjátok megnyitni szíveteket az imára.... Ne legyetek süketek, hanem értsétek meg hívásomat, amely üdvösség számotokra.*” (M 2003. 09.25.)

„*Kérem, hogy imádkozzatok... Sokat imádkozzatok! Imádkozzatok a családban és imádkozzatok csoportokban... Kérem, hogy imádkozzátok a Szentatyáért.*

Drága gyermekeim! Én mindnyájatokat szeretlek. Szeressétek ti is egymást! A szeretet felülmúl mindent! A menny tele van szeretettel. A szeretettel lefegyverzitek a sátánt.” (Sz 2003.10.02.)

A gyónás szentségét kínálva tárt karokkal vár mindenkit az irgalmas Jézus! Ne féljünk tőle, éljünk minél gyakrabban a megtisztulásnak ezzel a személyes beszélgetésen keresztüli lehetőségével.

Ha nem nyom minket a bűnök terhe, sokkal könnyebben megy az imádkozás, mely állandóan visszatérő, igen hangsúlyos téma az üzenetekben. Ráadásul a Szűzanya azt kéri, hogy teljes szívből imádkozzunk, ne csak szavakkal, így az ima valóban örömmé tud válni!

Az ima és böjt együttese a legerősebb sátáni személyt is távol tudja tartani (v.ö. Mt 17,21). Az üzenetek szerint az ima és böjt együttese a békétlenséget legyőzi, hiszen háborúkat, természeti katasztrófákat lehet megállítani vele.

Gondoljunk csak az orosz csapatok 1955-ös osztrák kivonulására vagy a fülöp-szigeti diktatúra bukására. Mindkettő az „imaközösséggé” formálódott nép közös (rózsafüzér) imája következtében, békében, vérontás nélkül zajlott le.

A közelmúltban hallottam egy atyától egy hasonlatot, mely így hangzott: „ha az emberek összekapaszkodnak és egy ütemben lépnek egy hídon, akkor egy rezonancia pontot elérve a híd egyszerűen leszakad. Ha mi imában, engesztelésben egymásra figyelünk, a körülöttünk tapasztalható sátáni cselvetésekből épült láncolat egy rezonancia ponthoz érve szétszakad, fegyver nélkül összeomlik”. Ezt reméljük, és egyben kérünk minden érző szívű embert, hogy igyekezzen az ilyen irányú, közös erőfeszítésekre bekapcsolódni, szívből jövő imával és böjt felajánlással.

A szerkesztő

Óda egy fehér virághoz

*Mint lepke, könnyű szárnyát,
fehér szirmát, leveleit
imára hívó, tárt karokként
kitárva, fáradhatatlanul és hűségesen
őrt állsz Urunk előtt.
Pilleszárnyú fehér virág:
imádkozz helyettünk!*

*Ronggyá tépett élet-ruhámban
mit sok vihar megszaggatott,
hogyan álljak őrt öntudatlan, tiszta
ártatlanságban, Jézus Urunk színe előtt?
Pilleszárnyú fehér virág,
imádkozz helyettünk!*

*Ha leszáll az éj,
örökmécs fénye mellett, fehér virágaid
imádban tárnak Jézus Urunk elé.
Pilleszárnyú fehér virág
imádkozz helyettünk!*

*Szeretnék én is virágod lenni, Uram,
ártatlan és hófehér,
imában virrasztva Előttem
szakadt, rongyos ruhámat tisztára mosva
keresztben értünk kiontott Véredben.
Pilleszárnyú fehér virág
imádkozz helyettünk,
imádkozz helyettem!*

G-J. E.

Spirituális támogatók: fr. Barsi Balázs OFM., Gyulai Oszkár,

P. Jáki Teodóz Sándor OSB., Katona István, Regőczy István és Török József.
Teológiai lektorálta: fr. Barsi Balázs OFM.

Tartalomjegyzék

H. Newman: Mennyországnak kapuja	1
Euboiai János: Szeplőtelen fogantatás ünnepére	2
Szeplőtelen Szűz Máriához	4
Szent Imre himnusz	5
Szent Ágoston: Karácsony ünnepére	6
Barsi Balázs: Az Énekek éneke és az Újszövetség.	9
Gobbi: A nagy irgalmasság	16
Várhelyi Tamás: Egy anya, akit Teréznek hívtak	17
Megvilágosodás ért	20
Liguori Szent Alfonz: Szűz Mária alázatossága.	21
Szőkefalva, 2003. október 2.	25
Mária kegyhelyek	
Pálósszentkút	26
Rózsafüzér	
Egy év üzenetei – Medjugorje és Szőkefalva	27

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel, javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában

Felelős vezető: G. Diviaczky Klára

A hátsó borítón: Velence, Szent Márk székesegyház ikonja

A címlapkép Legeza László felvétele.

A Tengernek Csillaga folyóirat megrendelhető a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, megvásárolható templomokban vagy a Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000

ISSN szám: 1416-8243